

การให้เอกสิทธิทางภาษีสรรพสามิตแก่ผู้แทนของรัฐต่างประเทศและเจ้าหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศในประเทศไทย มีที่มาจากหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งที่เป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ (Customary International Law) และกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นลายลักษณ์อักษรในรูปแบบของอนุสัญญา (Convention) โดยเกี่ยวข้องกับกฎหมายภายในสองส่วนด้วยกัน ประกอบด้วย กฎหมายที่ตราขึ้นเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญา 3 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของสหประชาชาติและทบวงการชำนัญพิเศษในประเทศไทย พ.ศ. 2504 พระราชบัญญัติว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางทูต พ.ศ. 2527 และพระราชบัญญัติว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางกงสุล พ.ศ. 2541 และกฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 และพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ส่วนกฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตอีกสองฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติไฟฟ้ พุทธศักราช 2486 และพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องของการให้เอกสิทธิทางภาษีแก่บุคคลดังกล่าวแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับหลักการให้เอกสิทธิทางภาษีตามกฎหมายภาษีอากรประเภทอื่น

ได้แก่ ประมวลรัษฎากร และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 จะเห็นได้ว่า กฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตอีกสองฉบับที่ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องของการให้เอกสิทธิทางภาษีสรรพสามิตนั้น เกิดความแตกต่างกับหลักการตามกฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตด้วยกันเอง รวมทั้งแตกต่างและขัดแย้งกับหลักการของกฎหมายภาษีอากรประเภทอื่น นอกจากนั้นในส่วนของกฎหมายลำดับรองที่ออกมาเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนดำเนินการของการให้เอกสิทธิทางภาษีสรรพสามิตนั้น ก็ยังไม่มี ความรัดกุมและมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะควบคุม หรือติดตามการใช้เอกสิทธิทาง ภาษีสรรพสามิตของบุคคลเหล่านั้นที่มีพฤติการณ์ส่อไปในทางที่ไม่สุจริตได้ ซึ่งความเสียหายที่เกิดจากการบัญญัติกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองในลักษณะดังกล่าว นั้น นอกจากจะทำให้การให้เอกสิทธิทางภาษีสรรพสามิตไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของ กฎหมายแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อระบบภาษีอากรและการจัดเก็บรายได้ของประเทศ อีกด้วย

ดังนั้น จึงเห็นว่า ควรปรับปรุงบทบัญญัติกฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการให้เอกสิทธิทางภาษีสรรพสามิตแก่ผู้แทนของ รัฐต่างประเทศและเจ้าหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศของประเทศไทยให้เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักการตามกฎหมายภาษีประเภทอื่น โดยยึดหลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติ หรือหลักต่างตอบแทนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของชาติต่อไป

The granting of exemption from payment of excise taxes by representatives of foreign governments and officers of international organizations in Thailand is derived from principles of customary international law and written international law in the form of conventions. This stipulation is in accordance with two parts of the body of promulgated Thai law. In addition, there are three relevant conventions which are legally binding under Thai law. The first convention, Thailand Act B.E. 2504, provides for the protection of United Nations personnel while engaging in special missions in Thailand. The other two conventions are the Immunity Act of B.E. 2527 and the Consular Immunity Act of B.E. 2541. There are

also four relevant excise tax laws: the Liquor Act of B.E. 2493, the Excise Law Act of B.E. 2486, the Playing Card Act of B.E. 2486 and the Tobacco Act of B.E. 2509. Regarding the last two excise tax laws, there are no exemptions from paying appropriate excise taxes by the aforesaid persons. These stipulations have been compared with other exemptions from paying taxes as stipulated in the Revenue Code and the Customs Act of B.E. 2469. It has been found that two other excise tax laws do not explicitly stipulate exemptions. Regarding exemptions, there are conflicts and differences regarding the regulations promulgated in other revenue measures. Unless such subordinate laws stipulate specific regulations and procedures regarding exemptions from payment of excise tax, controlling and tracking persons who could use such loopholes regarding exemptions for dishonest purposes become difficult. This would obviously be incompatible with the intentions of the framers of such laws. Such a state of affairs would have a deleterious impact on the carrying out of efficient tax procedures and the proper collection of revenue in consonance with legal requirements.

This thesis intends to provide the basis for amending existing excise tax laws governing exceptions granted representatives of foreign countries and officers of international organizations. The aim is to reconcile such excise tax laws with other stipulations of the Revenue Code. This would ensure the legal reciprocity requisite to carrying out in a proper fashion the relevant legal provisions. Finally, this in turn should redound to the benefit of the nation as a whole.